

juures öömaja pidi leidma. Trahteri peremees tundis warssi, et see rikkas ja wägew Erbahi krahw oli, kes jo enne mõni kord tema juures oli korteris olnud, ta teretas teda alandlikult ja kostis: „Tulge aga sisse, ainus krahwi herra, palju ruumi meil täna ei ole küll mitte, üks selts wõõraid on juba enne teia öömajale jäänud, aga üks meie ilka teie jaoks ruumi muretseme.“

Natša mehed sõitsid siis hoowi peale ja wiisid oma hobused talli, aga krahwi ennaft wiis peremees teise korrpeale ühte tuppa, kuhu ta ööfeks pidi jääma.

„Kes need wõõrad on,“ küsis krahw, „kes enne minu tulemist teia öömajale on jäänud?“ Peremees kostis: „Nende nimed on mulle tundmata, aga preestri sugu näitawad nemad olewat ja õpetatud mehed ta. Sõdemaalal rääkisid üks teisega wõõrast keelt, ehk nemad ongi Itaaliaalased ehk Hispanialased. Üks keiseri käskjalg oli ta nende seltsis, see oli tema riietest tunda. Nemad olid wäga wäsinud ja on wist juba magama heitnud.“

„Mina olen ta pitka teed käinud ja wäga wäsinud,“ kostis krahw, „olge hea, ja saatke mulle midagi jua ja süa tuppa, siis minagi heidan magama.“

Krahw hakkas raud riidid seljast wõtma ja küsis selle wahel: „Oelge mulle ommeti, kas Wittenbergi linna usufegaja juba siit linnast on läbi läinud, ma kuulsin, et ta jo teel pidi olema?“

„Ega mina maailma tüliasjadest hooli,“ kostis peremees, „aga ma pole midagi sest kuulda saanud, et üks usufegaja on siit läbi läinud, ega see oleks wõinud ilma lärata sündida, kõik oleksid jo jooksnud teda näha saama.“

„Noh, siis ta wist alles tulemata,“ ütles krahw, „saatke aga mulle midagi joomaega!“

Joomaeg sai ta toodud, krahw wõttis oma akna lahti, et wärste tuuleõht saaks tema roidund keha karastada. Akna oli üsna ihe torni kõrwas ja tornis oli ta suur akna, mis lahti oli ja kust tule walgus wälja paistis. Krahw tundis, et keegi seal mööda tuba oli kõndimas ja walju häälega rääkimas. Ta jäi kuulma ja sai pea aru, et tundmata inimene seal saksa keeli Jumalat palus. Aga tema palwe oli nii imelik wägew, mõnus ja usklik, et krahw ise otsegu tahtmata oma käed risti pani. Rohkem kui poole tundi palus tundmata inimene Jumalat, palwe sõnad läksid ühtepuhku tulijemaks ja julgemaks, otsegu oleks laps oma isaga rääkinud, nii julgeste ja kindla lootusega palus ta Jumalat risti-